

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

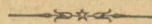
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

- 'Εν Τραπεζούντι μετζ. 3.
- 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.
- 'Εν τῷ ἐξωτερικῷ " 5.

Ο' ΕΚΔΟΤΗΣ

Δ. ΕΙΦΙΔΙΝΟΣ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Α. Ν. ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

'Η Συνδρομή
προπληρωτέα.

"Εκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1881

Χθές ανέτειλεν ἡ πρώτη νέου ἔτους, εἰς δ' ἤδη εἰσερχόμεθα διανύσαντες τὸ παρελθὸν ἔτος, κατ' ἐπικρατήσαν δὲ δημοσιογραφικὸν ἔθιμον ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν δημοσιογραφικῶν φύλλων γίεται ἐπισκόπησις τῶν κυριωτέρων πολιτικῶν συμβάντων καὶ γεγονότων, ἅτινα κρίνουσι τὴν τύχην λαῶν καὶ ἐθνῶν καὶ ἡ διὰ βραχέων, ὅσον ἔνεστι ἀνακεφαλαίωσις αὐτῶν· ἀλλ' ἡμεῖς τὸ ἔργον τοῦτο ἐν τῷ περιορισμένῳ ἡμῶν δημοσιογραφικῷ κύκλῳ κρίνομεν καλὸν νὰ καταλίπωμεν εἰς τὰς μεγαλοσχήμεους ταύτας ἐφημερίδας καὶ εἰς γλαφυροτέρους καὶ δεινότερους

καλάμους, διότι γράφοντες διὰ μικρὰν κοινότητα, ἥς τὴν κοινωνικὴν, ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τὸ κατὰ δύναμιν διὰ τοῦ ἡμετέρου φύλλου ἐπιζητοῦμεν καὶ ἐπιδιώκομεν, καθήκον πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπαραίτητον θεωροῦμεν νὰ ἐπισκοπήσωμεν ἐν συνόλῳ τὴν κατάστασιν τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν πραγμάτων καὶ ἔρευνῶντες καὶ ὡς ἐν κατόπρῳ ἀντιπαριστῶντες αὐτὴν εἰς τὰ ὄραματα τοῦ ἀναγνώστου καὶ παντὸς ἐνδιαφερομένου ἐξ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς κοινότητος πολίτου μετ' ἀκριβείας νὰ μελετήσωμεν καὶ μετὰ προσοχῆς νὰ ἴδωμεν τί ἐπράχθη, τί ἐνηργήθη, τίς ἐλήφθη φροντίς καὶ προσπάθεια κατεβλήθη ὑπὲρ

της προαγωγῆς καὶ βελτιώσεως τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν πραγμάτων καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν ἔτος, τί ἐγένετο ὅπερ νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ παραστήσῃ ἡμῖν αἰσιώτερον τὸ μέλλον καὶ ἀσφαλεστέραν καὶ βεβαιωτέραν τὴν μέλλουσαν προαγωγὴν καὶ βελτίωσιν τῶν ἡμετέρων πραγμάτων.

Ἐκ τῶν πρώτων τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῇ ἡμετέρα πόλει γεγονότων τῶν ἀξίων ἀναγραφῆς εἶναι βεβαίως ἡ τελευταία τῶν δύο Συμβουλίων καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς κοινότητος ἀπόφασις περὶ τῶν παρεκκλησιῶν τῆς πόλεως περὶ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν παρεκκλησιῶν τούτων πρώτοι ἡμεῖς ἐγείραντες φωνὴν πρὸ ἐνός περιόπου ἔτους δὲν ἐπαύσαμεν ἕκτοτε γράφοντες ἐπανειλημμένως περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, χαίρομεν δὲ ἤδη τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ἐπ' ἐσχάτων τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ φιλομούσου ἡμῶν Ἀρχιερέως ἐλήφθη ὀριστικὴ ἀπόφασις καὶ πεποιθήμεν ὅτι οὐχ εἰς μακρὰν κεῖται ἡ ἐναρξίς τοῦ ἔργου· καὶ περὶ μὲν τοῦ παρεκκλησίου τῆς ἁγίας Τριάδος ἀπεφασίσθη ὡς γνωστὸν ὅπως ἀνατεθῆ τὸ ἔργον τῆς ἐξευρέσεως χρημάτων καὶ τῆς ἀνεγέρσεως προσοδοφόρου κτήματος εἰς *πληρεξούσιον ἐπιτροπὴν* ἐπὶ τούτῳ ὁσονούπου ἐκλεγομένην· περὶ δὲ τῆς ἀνεγέρσεως προσοδοφόρου κτιρίου ἐπὶ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Βλεθερίου προσηνέχθη αὕτη ἡ συνο-

κία τῆς ἁγίας Μαρίνης ὅπως ἰδίαις δαπάναις ἀνεγείρῃ τὸ κτίριον καὶ ἀφιέρωσῃ εἶτα τοῦτο εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς πόλεως ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ εἰσπραχθῶσι τὰ δι' ὁμολόγων καθυστερούμενα χρήματα τῆς συνοικίας ταύτης ὑπὸ τῆς κοινότητος· εὐχόμεθα ὅπως ἐντὸς τοῦ νέου ἔτους ἴδωμεν τὴν ἀπόφασιν ταύτην πραγματοποιημένην καὶ δύο περικαλλῆ κτίρια κοσμοῦντα τὴν κτηματικὴν περιουσίαν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἡμετέρας κοινότητος.

Δυστυχῶς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ αὐτὴ οἰκονομικὴ καχεξία ἐπεκράτησεν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν σχολειακῶν ἡμῶν πραγμάτων· τὸ ἔλλειμμα τῶν σχολείων τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκληροδοτήθη καὶ πρὸς ἄρσιν τοῦ ὁποίου ἀπὸ τοῦ ἔτους πάλιν ἐκείνου ἀπεφασίσθη ἡ ἐκδόσις ἐκτάκτου λαχείου ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενον, διότι νέον πάλιν ἔλλειμμα ἐνεφανίσθη καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, το δὲ πρὸς ἄρσιν τοῦ παλαιοῦ ἐλείμματος ληφθὲν μέτρον τῆς ἐκδόσεως λαχείου ἂν δὲν ἀπέτυχεν ὀλοσχερῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ θαυμασίως ἐπέτυχε, διότι οὔτε ἡ ὀλοσχερῆς τῶν γραμματίων ἐκποίησις κατωρθώθη, οὔτε ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου μέχρι τοῦδε ἐγένετο· ἄλλη τις ὁμως ἀπόφασις περὶ τοῦ ὑφισταμένου ἔλλειμματος ληφθεῖσα ἐπέφερεν ὁμολογουμένης ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν γενναῖον ἀποτέλεσμα· ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι

ἢ κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον ληφθεῖσα ὅπως ἐκάστη συνοικία πρὸς ἄρσιν τοῦ ἐλείμματος καταβάλῃ ὡς ἕκτακτον συνεισφοράν τὸ ἡμισυ τῆς ἐτησίας ἐπιχορηγήσεως· διὰ τῆς συνεισφοράς ταύτης εἰσεπράχθη ποσὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ἑκατὸν λιρ. καὶ οὕτω τὸ ἔλλειμμα τῶν σχολείων ἠλλαττώθη ἐπαιτητῶς· ἀλλ' ὑπελείφθη καὶ κἀ εἰσέτι ὑφίσταται ἱκανὸν μέρος τοῦ ἐλείμματος καὶ πρὸς ὀλοτελή αὐτοῦ ἄρσιν ἐφηρμόσθη ἐφέτος κατὰ πρῶτον νέον μέτρον πρὸς εἰσπραξίν τῆς ἐτησίας τακτικῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν γινόμενης συνδρομῆς· συνετάχθησαν ὑφ' ἐκείνης συνοικίας ἐνοριακοὶ κατάλογοι, δι' ὧν κατέγραψαν ἕκαστον πολίτην ἀνάλογον τῇ περιουσίᾳ καὶ τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ θέσει συνδρομὴν, οἱ δὲ κατάλογοι οὗτοι καθυποβλήθέντες ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῶν δύο Συμβουλίων τῆς κοινότητος παρεδόθησαν εἶτα τῇ ἐφορίᾳ τῶν σχολείων πρὸς εἰσπραξίν τῶν καταγραφεισῶν συνδρομῶν, ὧν τὸ ποσὸν ἀνῆλθε εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 282 λιρ. τὸ ποσὸν τοῦτο ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς ὀλοσχερῆ τὸ ἐλείμματος ἄρσιν καὶ πρὸς τὴν τακτικὴν τῶν σχολείων λειτουργίαν· ἡ δὲ ἀπρόσκοπτος καὶ ὀλοσχερῆς τοῦ ποσοῦ τούτου εἰσπραξις θὰ ἀποδείξῃ βεβαίως κατὰ πόσον τὸ νέον τοῦτο μέτρον θέλει ἀποβῆ ἐπιτυχέστερον καὶ ἐπωφελέστερον παντὸς ἄλλου πρὸς μέλλουσαν ἐφαρμογὴν.

Ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς κοινότητος καὶ τῶν Συμβουλίων τοῦτε τῶν Σχολείων καὶ τῆς Δημογεροντίας οὐδεμίαν ἄλλην σπουδαίαν πρᾶξιν καὶ ἀπόφασιν ἔχομεν νὰ ἀναγράψωμεν ἕκτος τῆς τελευταίας γνωστῆς περὶ τῶν παρεκκλησιῶν ἀποφάσεως· ἐποίησαμεν μνεῖαν ἀνωτέρω· εἶναι ἀληθές ὅτι εἰς τὴν γενικὴν τῶν ἀντιπροσώπων συνέλευσιν τὴν συγκροτηθεῖσαν 1ην Μαρτίου λήξαντος ἔτους καθυπεβλήθησαν ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Πανιερότιτος τοῦ ἡμετέρου Ἀρχιερέως δύο σπουδαία καὶ ζωτικὰ διὰ τὴν ἡμετέραν κοινότητα ζητήματα περὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ Φροντιστηρίου εἰς πλῆρες Γυμνάσιον καὶ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν παγκαρίων τῶν ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἄπορον πῶς ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ περὶ μὲν τοῦ πρώτου ζητήματος τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προαχθῆ τὸ ἡμέτερον Φροντιστήριον εἰς πλῆρες Γυμνάσιον καὶ πῶς τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ οὐδεμίαν ἐγένετο συζήτησις, ἀλλ' ἐστράφη ἡ προσοχὴ τῆς συνελεύσεως εἰς τὸ ἕτερον τῶν ζητημάτων τῆς ἐνώσεως τῶν παγκαρίων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ περὶ τούτου συζητήσασα ἐξέλεξεν ἐνδεκαμελῆ ἐπιτροπὴν, ἓνα πολίτην ἐξ ἐκάστης συνοικίας, πρὸς σύνταξιν κανονισμοῦ τῆς ἐνώσεως· ἡ δὲ ἐπιτροπὴ αὕτη συνελθοῦσα ἐπανειλημμένως καὶ συζητήσασα συνέταξεν σχέδιον κανονισμοῦ καὶ καθυπέβαλεν αὐτὸ εἰς ἐτέραν συνέλευσιν τῶν ἀντιπροσ-

σώπων ἀλλ' ἄδηλον πῶς ἀπεσιωπήθη ἡ ἰδέα αὕτη καὶ τὸ σχέδιον τοῦ κανονισμοῦ καὶ οὐδείς περὶ αὐτοῦ ἐγένετο λόγος· δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι παρεπέμφθη τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ παντός εἰς τὰς ἑλληνικὰς καλὲνδας.

Περὶ τῶν σωματείων τῆς πόλεως ἀσμένως ἀναγράφομεν τὴν ἀνασύστασιν τῆς λέσχης καὶ τὴν ἔγγραφὴν νέων αὐτῆς μελῶν, πρὸς δὲ καὶ τὴν τακτικὴν λειτουργίαν τῆς φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, εἰς ἣν πρὸ παντός ἄλλου εὐχόμεθα συστηματικώτερον ἐνέργειαν, ὅπως αὐξήσῃ μὲν τοὺς πόρους αὐτῆς δυνηθῆ δὲ οὕτω νὰ ἐπιδιώξῃ πιστῶς καὶ κατὰ γράμμα τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀρθροῦ τοῦ κανονισμοῦ κάλλιστα διαγραφομένου σκοποῦ αὐτῆς, ὃν, ὄχι βεβαίως πρὸς ὑπόμνησιν, κρίνομεν καλὸν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἔνταῦθα ὡς σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος ταύτης ἐστὶν ἡ περιθαλψὴ τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀπόρων ὁμογενῶν δι' ἐκπαίδευσιν, διὰ διατομῆς χρημάτων, δι' ἀπονομῆς ἐργασίας κτλ. Κυριώτερα δὲ ἔργα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τῆς ἐν Κων[πόλει] Ἀδελφότητος τῶν Τραπεζουντίων «Προνοίας» εἶναι ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκκυβέσεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδομένου λαχείου, διότι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἐξεποιήθησαν ἀπαντα τὰ γράμματα αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀνέγερσις προσοδοφόρου κτήματος ἐπὶ τοῦ

οἰκοπέδου τῆς Ἀδελφότητος, ἧς ἡ δαπάνη προυπελογίσθη εἰς λίρ. ὄθωμ. 650' ἡ Ἀδελφότης αὕτη πάνυ φιλοτίμως ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπ' αὐτῆς σκοποῦ, τὰ δὲ συγκροτοῦντα αὐτὴν μέλη εἶναι πάντως ἐπαίνου ἄξια διὰ τὸν ζῆλον μεθ' οὗ ἐργάζονται, τὴν φιλοπατρίαν, ἣν ἐπιδεικνύουσιν ἀείποτε εἰς πάσας τὰς ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας τῆς Ἀδελφότητος.

Μεταξὺ τῶν γενομένων δωρεῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ λοιπῶν τῆς πόλεως κοινωφελῶν καθιδρυμάτων ἀναγράφομεν τὴν ἐκ χιλίων ρουβλίων δωρεάν τοῦ ἐν Ῥωσσίᾳ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποδημοῦντος Δ. Μαρτίδου κληροδοτήσαντος διὰ διαθήκης 700 μὲν ρουβλία εἰς τὰ σχολεῖα 300 δὲ εἰς τὴν φιλοπτώχον Ἀδελφότητα καὶ τὴν προσφορὰν τοῦ γηραιοῦ ἡμῶν συμπολίτου χ' Ἡλία Θωμαΐδου ἣν προσηνεγκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἐν Ἐξωτείχοις ἀγίου Ἰωάννου συνισταμένην εἰς γάπεδον ἀξίας 200 περίπου λιρῶν, ὅπως ἀνεγερθῆ ἐπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ παρθεναγωγείον διὰ τὸ πρόσωπον τοῦτο· ἀλλὰ πάντας ὑπερέβαλεν ἡ φιλογένεια καὶ φιλοπατρία καὶ φιλομουσία ἀνδρὸς ὅστις καὶ τοι εἰς τὴν ξένην ἔζησε καὶ ἐσχημάτισε ἀπασαν τὴν ἰδιωτικὴν αὐτοῦ περιουσίαν δὲν ἐλησμόνησεν εἰς τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του τὴν πατρίδα αὐτοῦ· ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι ὁ Ἰωάννης Κυρίλλου Κυριακῶφ· οὗτος ἐγκατασταθεὶς πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Νέα

Ῥωσσίαν, μείνας δὲ ἄτεκνος ἠθέλησε νὰ ἀπαθανάτησῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κληροδοτῶν εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς πατρίδος του ἀπασαν τὴν κτηματικὴν αὐτοῦ περιουσίαν ἐκ τριῶν οἰκιῶν, ἐνὸς οἰκίσκου καὶ τριῶν λιθίνων καταστημάτων συγκεκλιμένην· τὸ παράδειγμα τῆς φιλοπατρίας τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἶναι μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἡμετέρας πόλεως· οὐδείς μετὰ τὸσαύτης γενεοδωρίας εὐηργέτησε τὰ ἡμέτερα σχολεῖα ἐκτὸς τοῦ μακαρία τῆ λήξει ἀφ' ἡμῶν ἀποστάντος πρώην Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος Κωνσταντίου.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ κατάστασις τῶν κοινοτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων ὁμολογουμένως ἀν' ὄχι κατὰ πάντα εὐχάριστος, ἀλλ' ὄχι καὶ τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἀπελπισίαν καὶ νὰ γενήσῃ ἀπισιοδοξίαν περὶ πάσης εἰς τὸ μέλλον ἐνεργείας· εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ κακῶς κείμενα καὶ ἔτι πλεῖστα ἅτινα χρησιμοποιούμενα ἠδύναντο νὰ πράξωσι καὶ νὰ βελτιώσωσι τὰ κοινοτικά καὶ ἐκπαιδευτικά ἡμῶν πράγματα, ἀλλ' ἐλπίζοντες εἰς τὴν φιλομουσίαν τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν καὶ τὸν πρὸς τὰ καλὰ ζῆλον, ὅστις διέκρινε τὴν ἡμετέραν κοινότητα καλοῦδέποτε πεποιθᾶμεν θέλει ἐκλείψῃ ἀπ' αὐτῆς, ἀτενίζομεν εὐέλπιδες εἰς τὸ μέλλον προσδοκῶντες μετὰ πεποιθήσεως τὴν ὁσημέραι προαγωγὴν

καὶ τὴν ἐπὶ τὰ βελτίω πορείαν τῶν κοινοτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων ἐξορκίζοντες μόνον τοὺς ἡμετέρους συμπολίτας ὅπως ἀείποτε ὁμόνοια καὶ ἀγάπη διέπῃ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις καὶ ἐπιτρέφῃ τὰς ἐνεργείας καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν.

ΑΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

Ὅστις ἀδρεΐη πελάση καὶ φθόγγον ἀκούσῃ Σειρήνων, τῶ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα σέκαδε νοστήσαντι παρίσταται· οὐδὲ γάνονται.

ΟΜΗΡΟΣ.

Α'.

Εἶναι πρώια. Ἀνάσσων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἥλιος κατακοντίζει ἄπλετον πυρῶδες φῶς, ἐνῶ κάτω κοιμάται γλαυκὴ ἐπὶ τῆς θαλάσσης γαλήνη, διαπλουμένη ἐδῶ εἰς λίμνην ὑπαστράπτοντος καλαΐδος, ἐκεῖ εἰς χρυσοῦ ἀνταυγῆ ἐλάσματα. Ἀπώτερον, ἡ λεκάνη τοῦ ὄλου πελάγους, κυανοῦ καὶ ἀκύμονος, θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἦτο γαλανὸς καὶ ὑγρᾶλέος ὀφθαλμὸς παρθένου διαβλέπων ἐν ἔρωτι τὸν ἐπάνω διαλάμποντα οὐρανόν. Ἐν νέφος μόνον διαπλέει τὸν αἴθριον αἴθερα, ῥοδινὸν πρὸ τοῦ ἡλίου καὶ φαιὸν πρὸς τὴν δύσιν, ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καταπίπτει καὶ διαγράφεται ἡ σκιά του... Ὅχι· ἡ σκιά αὕτη εἶναι ναῦς, ναῦς κυλιομένη δυσκόλως διὰ διδύμου ἀπὸ κόπας πτέρυγος

ἐπὶ τὴν ἡρεμον πλάκα, ἢ μᾶλλον εἶναι καὶ αὐτὴ ἔνυλον νέφος τοῦ ὕγρου κάτω οὐρανοῦ, χωρὶς πνοῆν εἰς τὰ ἰστία, χωρὶς ἀφροῦς περὶ τὴν τρόπιν. Εἶναι λευκὸν ὄνειρον διαβαῖνον τὸν ὕπνον παιδίου.

Δηλαδή τοῦ Ὀδυσσεῶς ἡ ναῦς.

Β΄.

Οὗτος εἶχεν ἤδη καταλείπει τὴν νῆσον τῆς Κίρκης. Ποντίας καὶ χερύσσεια αὔρα, περιπαθῶς θωπεύουσα τὰ ἰστία, προσώθει αὐτὸν μέχρι τοῦδε εὐπλοῦν πρὸς τὴν εἰμαρμένην πορείαν, ἀλλ' ἤδη πᾶσα πνοὴ ἐπὶ τοῦ κενοῦ ἐλειποθύμησε, πᾶσα ῥυτίς τοῦ πελάγους ἐσθέσθη. Τὰ ἰστία πίπτουσι καὶ ἀναπάλονται ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ὡς χεῖρες ἀπηυδημέναι, οὐδαμοῦ πέραν ἢ θάλασσα φαίνεται ῥικνουμένη καὶ καταγγέλλουσα ἀνεμον, οἱ δὲ ναῦται μόνοι διὰ χεῖρὸς εὐτόνου καὶ εὐλυγίστων κωπῶν συνέλκουσι τὸ εὐσῶμον σκάφος. Ὁ πολύμητις Ὀδυσσεὺς ἔννοεῖ τότε ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὰ ἡρεμα ὕδατα τῶν Σειρήνων, ὕδατα ἀθύρῃα καὶ ἀπατηλά ὡς ἡ κολακεία. Ἐννοεῖ τοῦτο καὶ ἐνθυμεῖται ἔτι τὰς τοὺς λόγους τῆς Κίρκης ἧτις προεῖπεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπὸ τῶν Σειρήνων διάβασιν καὶ συνεβούλευσε πῶς νὰ σωθῶσιν ἡδύναντο.

Τῆς Πηνελόπης ὁ ἐνάμιλλος σύνευνος ἔλαβε κηρὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ θερμαίνων αὐτὸν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ὠ-

ραίου ἡλίου καὶ θλίβων αὐτὸν εἰς τὰ δάκτυλα, διέπλασε μαλακώτατον. Εἶτα προσελθὼν εἶπε τοῖς συνεταίροις: « Ἐκεῖ, φίλοι καὶ ἀδελφοί μου, ἐκεῖ κάτω ὅπου διαγράφεται χλοάζουσα παραλία, εἶναι ἡ νῆσος τῶν Σειρήνων. Μετ' ὀλίγον θέλομεν προσπελάσῃ τὰς δυστερπεῖς αὐτὰς νύμφας, τῶν ὁποίων τὸ ἄσμα εἶναι γλυκύτερον τοῦ μέλιτος τῆς πατρίδος, θελκτικώτερον τοῦ ἄσματος τῆς ἀηδόνος, ἀλλὰ καὶ πικρότερον τῆς τρικυμίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ναυβάτας οἵτινες ἐνωτισθῶσι τῆς γοητικῆς φωνῆς τῶν καὶ ἀφεθῶσι νὰ πλησιάσωσι τοὺς παρὰ τὴν θάλασσαν λειμῶνας τῶν Σειρήνων! Τὸ σκάφος τῶν ἀπατηθέντων συντρίβεται ἐπὶ ὑφάλων ἀφεύκτων καὶ ἀδιγνώστων, ἢ δὲ τελευταία τότε τῶν εὐμόλων νυμφῶν ἐπεδὴ θὰ ἦναι ὁ καγχασμὸς καὶ ὁ περίγελως. Ἰπὸ τὴν γαλήνην τῆς παραλίας τῶν κοιμᾶται ἀγρυπνοῦσα ἡ ὕφαλος, ὡς ὑπὸ τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἄσμα τῶν ἢ εἰρωνεία καὶ ὁ θάνατος. Ἀναμνήσθητε τῆς πατρῴας ἐστίας ἀναμνήσθητε τὰς γυναικασύμων καὶ τὰ τέκνα, καὶ μὴ θελήσητε νὰ ἀκροασθῆτε τῆς φῶδης τῶν Σειρήνων ἐπὶ μίαν κἄν μόνην στιγμὴν, ἵνα μὴ ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον βυθισθῶμεν ἡμεῖς μὲν ἅπαντες ὑπὸ τὸ κῦμα καὶ τὴν ἄλμην οἱ δ' ἡμῶν συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ὑπὸ τὸ πένθος καὶ τὴν ὀδύνην. — Διὰ τοῦ ἀπαλοῦ τούτου κηροῦ ὃν εἰς τὰς χεῖράς μου φέρω, θέλω ὄλων ὑμῶν κατακλείσῃ τὴν ἀκοήν, ἐμὲ δὲ θέλετε περιδέσῃ ὀρ-

θὸν εἰς τὴν ἰστοπέδην· ἐὰν μὲ ἴδῃτε προσπαθοῦντα νὰ λυθῶ καὶ ἐπικαλούμενον τοῦτο, θέλετε διπλασιάσει τοὺς δεσμούς, ἢ δὲ κόπη τας ταχύτερα τῶν πτερύγων τοῦ ἱέρχκος θέλει ἀπομαρῦνει τὸ πλοῖον ὑμῶν ἀπὸ τοῦ καλλικελάδου τῶν Σειρήνων θανάτου. »

Εἶπεν ὁ Ὀδυσσεύς. Μόλις δ' ἔτελειώσε καταφράσων διὰ τοῦ κηροῦ τὰς ἀκοὰς ἐκάστου τῶν ναυτῶν, διωλίσθησε μέχρις αὐτοῦ ἀπήχησις μελωδίας καὶ πνοὴ ἐλαφρᾶς ζεφυρίτιδος καὶ ἀρώματος πλημμυρὶς ἀποπνεύουσα. Στιβαρὰ ὅμως χεῖρες περιέδεον ἤδη εἰς τὴν ἰστοπέδην ὀρθὸν τὸν Ὀδυσσεῖα διὰ κάλω ἀσφαλοῦς. Ὁ κύριος καὶ ἐμφρονέστερος ὄντων συνησφίγη τὸ σῶμα καὶ τὰς χεῖρας ὡς νὰ ἦτο μαινόμενος, οἱ λοιποὶ ἀνέλαβον εὐθαρσεῖς τὴν κόπην, ὃ πρυμνήτης εὐδύματος τὸ πηδάλιον.

Ἡ ναῦς ἐνήχιστο διαπλεύουσα ὡς ὃ δελφίν.

Γ΄.

Τότε ἀπὸ τῆς ἀντικρῦ καὶ γείτονος πλέον γῆς τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἀπὸ ἄλση ὧν τὸ ἄρωμα ἐπλήρου τὸν αἰθέρα καὶ ἐπιαναῖτο ἀσπάσιον, προσέβησαν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ναυτῶν νύμφαι ὠραιότεραι τῶν ὀνείρων ποιητοῦ, χαριέστεραι αὐγῆς ἑλληνίδος, πρὸς τοὺς ὤμους ἀνακινουσαι πτέρυγας καλλιχρωμοτέρας τῶν πτερῶν τοῦ ταῶνος· αὐταὶ προσέβησαν εἰς τὰ ὄμματα ἀπάντων, ἀλλ' εἰς

τὰς ἀκοὰς τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔφθασαν τὸνοι μελωδίας ὑπερτάτης, μελωδίας μεθουσίας αὐτὸν καὶ γοητευούσης μέχρις ἐκείνης, τὸνοι μελωδίας οἵτινες διεπέρων τὸ στήθος ὡς χίλιαι λεπίδες μελισταγῆς καὶ πύρινοι. Ἡσθάνετο ὡς ἡ καρδία του νὰ εἶχε βαθύ τι καὶ ἀπείρως μύχιον ὅπερ ἐπληροῦτο ἅπαν καὶ συνεταράττετο καὶ ἐπυρπολεῖτο καὶ συνηρπάζετο καὶ ἀνελεύετο εἰς αἰσθημὰ τι ἀνεκλάλητον καὶ οὐράνιον.

Ἐκεῖναι, αἱ Σειρήνες, ἡ Λίγεια καὶ ἡ Μόλπη, ὑπὸ κλώνων κίτρεων, ἐστεμμέναι θυσάνους μύρτων καὶ βόδων, φερόμεναι εἰς δάπεδον κογχυλῶν διαχρύσων, προβάλλουσαι κάλλη, τύπον θεόδοτον τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀφροδίτης, προσεκάλουν εἰς αἰώνιον ἐνδιαίτημα τρυφῆς καὶ ἀνθήσεως, εἰς ἀειθαλῆ φωλεὰν ἐρώτων καὶ μύρων, τοὺς θερμοὺς κωπηλάτας. Προσεκάλουν ὀνομαστί τὸν κλεινὸν Ὀδυσσεῖα, ὀνομαστί τὸν πορθητὴν τῆς Τροίας, νὰ ἀναπαυθῆ μικρὸν πλησίον τῶν ἀπὸ τῆς μακρᾶς πλάνης του, ν' ἀναλάβῃ πλησίον τῶν ζωῶν παιδὸς εἰκοσαετοῦς, ζωὴν δι' ἕνα ἔτι αἰῶνα μόχθων καὶ πλανήσεων, ν' ἀπολαύσῃ πλησίον τῶν τερπωλᾶς καὶ χάριτας, ὧν ἡ ἀνάμνησις καὶ μόνη ἦρκει ἐπὶ ἕνα αἰῶνα νὰ παραμυθῆ καὶ φαιδρύνῃ μετέπειτα τὸ γῆρας του παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ οἴκου!

Δ΄.

Πῶς ν' ἀπηχῆσῃ σήμερον θνητὸς εἰς

ἐλάχιστον κἄν ἀπομίμημα τὸ εὐλαλον τῶν χειλέων κελᾶδημα τῆς καλῆς τὸ πάλαι Ἑλλάδος; Τίς θέλει σήμερον πλέον ἀναδῶσθαι τὰ θεσπέσια μέλη τῶν ἐλληνίδων νυμφῶν; Τίς ποτε θέλει πλέον ἀνακρούσει τὴν φόρμιγκα ἐκείνην ἥτις ἐμάγευε τοὺς δελφίνας, ἐτιθάσσευε τὸν κέρβερον καὶ συνεκίνηε τὰς ἐριννῦς; Τίς μελανείμων σήμερον φαντασία, φιλοσοφούσα πρὸς τὰ σκότη καὶ ἀνατέμνουσα τὸν θάνατον δύναται νὰ ἐπανεύρη τοὺς τόνους τοῦ Ἀρίονος καὶ τοῦ Ὀρφείως τὰ μέλη; Σήμερον οὐχὶ λίθους ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώπους συγκινεῖ πλέον ποιητοῦ ὁ ὕμνος! Ἀπέθανε τῶν ἀκρωμένων ἡ καρδία ἢ τὰ χεῖλη τοῦ ποιητοῦ ἐμαράνθησαν; Οἴμοι! τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἔμεινε καὶ ἐπιλάμπει τὸ αὐτὸ, τὸ μύρον τῶν κρίνων ἀναλλοίωτον ἀναδίδεται ἀείποτε, ἀλλὰ τὰ χεῖλη παρηλλάγησαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ παρηλλάγη ἡ πίστις του καὶ ἡ ἐλπίς! . .

Μόνη, χαρίεσσα ἐλληνίς ἀρχαιότης σὺ, σὺ μόνη, γλυκὺ τοῦ κόσμου ὄνειρον ἠδύνασο νὰ ἀκούης τὰ ἄσρητα ἐκεῖνα μελωδήματα, διότι διαυγῆς τὸν αἴθριον ἐλάτρευες Ἀπόλλωνα, διότι εὐόμματος γυμνῆν διέβλεπες τὴν Κύπριδα, διότι συνωμίλεις σὺ μὲ ἀλσιήδας νύμφας παρὰ τὸ ἄθολον νᾶμα τῶν ῥυάκων σου, διότι ἐπίστευες ὅτι ἠδύνασο ν' ἀναλάβῃς ἀπὸ τὰ σκότη τοῦ Ἄδου τὴν ἀδελφὴν, τὴν κόρην, τὴν ἐρωμένην, ἂν κατώρθους ν' ἀναδῶσθαι φωνὰς ἴσας ἐκείνων τῶν ὑπέρ

τῆς Εὐρυδίκης πρὸς τὰς Ἑριννῦς. Ὡς ἡμέραι τοῦ Ἰάσονος καὶ τοῦ Αἰσχύλου, σώζονται ἔτι καὶ σήμερον οἱ γραμματικοὶ σὰς φθόγγοι καὶ ῥήσεις, ἀλλὰ περὶ ὡς ἡ πτέρνα, ἀλλ' ἡ ἐναρμόνιος καὶ ἔνθεος ὕμῶν ἐκείνη ποιησις καὶ μελωδία ἀπώλετο, ὡς σώζονται ἀνακοπτόμενα ἔτι καὶ σήμερον τὰ πεντελικὰ μάρμαρα, ἀλλ' ἡ πάλαι ἐπ' αὐτὰ προσανατέλλουσα ἄκτις ἢ γλυφίς τοῦ Φειδίου ἐτρίβη καὶ κατέδυσεν!

Ε΄.

Ἐβλεπον τὰς καλλιότας νύμφας οἱ ναῦται, ἀλλ' ἔβλεπον συνάμα ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ τῶν ὑφάλων σανίδας κατεστραμμένων πλοίων καὶ σκελετοὺς αὐτῶν καὶ ἰστία καὶ κάλωας καὶ ἐνδύματα ἐλεεινὰ τεκμήρια ἐλεεινῆς γοητεύσεως καὶ ἀπάτης. ἔφευγον οὕτω ταχύτεροι, διότι τὸ ὄμμα συνέκρινεν, ἡ δὲ ἀκοὴ ἦτο ἀδιάτρητος. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς, ἤκουεν ὄλος τὰ οὐράνια ἔπη τῶν Σειρήνων καὶ ἦτο ἐκθεβακχευμένος. « Ἀφετέ με, ἐφώνει, ἄφετέ με! Λύσατέ μου τὰ δεσμὰ πεσῶν νὰ φθάσω ὅπου μὲ καλεῖ ἢ φωνή των. Εἶναι φίλαι εἰς ἐμὲ καὶ εὐμενέστεραι τοῦ ἐφροσίου θεοῦ. Ἀκούσατε· μὲ καλοῦσιν ὄνομαστί. Θέλω νὰ ἀποθάνω, νὰ γείνω ἢ βροτὰ τῶν κυμάτων ἢ τῶν χειλέων των, ἀφοῦ τὰ χεῖλη αὐτῶν μελωδοῦσι τιαυτὰ! Λύσατε, ἀνῆλεεις, λύσατε τὸν δεσμώτην, ἀνάσθητε! Εἶμαι ἐγὼ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἢ σεις;

ΣΤ'.

Φύγετε σεις, εὐοδώθητε εἰς τὴν μητρίαν γῆν, ἀλλ' ἐμὲ λύσατε καὶ ἄφετε. Θέλω νὰ ἀποθάνω, νὰ ζήσω θέλω μετ' αὐτῶν!» Ἦτο ἐμμανῆς. Ἀπετείνετο εἰς αὐτοὺς λησμονῶν ὅτι, Ὀδυσσεὺς ὢν, εἴχε κλείσῃ τὰς ἀκοὰς των! Ὁ Ὀδυσσεὺς παραφρονῶν! Τί ἂν ἤκουον θὰ διέπραττονοὶ λοιποὶ καὶ μειδιῶντες ἤδη ἐταῖροι;

Πορφυροῦς τὴν μορφήν ὡς τὸ πῦρ, ἀτενῆ τὰ ὄμματα καὶ διαστράττοντα πρὸς τὰς νύμφας κρατῶν, ἐδέετο, ἠπείλει τοὺς ναύτας, κατέσειε τὸν ἰστόν, ἐπεκαλεῖτο τοὺς θεοὺς, ὠρκίζετο τὸν θάνατον κατὰ τῶν ἐταίρων ἀνίλεων. Ἄλλ' ἡ μόνη πρὸς ὅλα ταῦτα ὑπακοὴ ἢ συμπάθεια τῶν συντρόφων καὶ σωτήρων του, ἦτο νὰ περιδέσωσιν ἀσφαλέστερον ἔτι αὐτόν.

Ἡ ναῦς παραπλεύσασα ἤδη ἀπεμακρύνετο τῶν Σειρήνων ταχεῖα ὡς ἡ ἐπανακύπτουσα κώπη, λουομένη ἅμα εἰς ἀρώματος θερμοῦ καὶ ἠδυπαθοῦς πλήμμυραν. — Αἱ Σειρήνες ἐμελπον ἐκρηγνύμεναι ἐπὶ μᾶλλον εἰς περιπαθεῖς προσκλήσεις, ὁ Ὀδυσσεὺς ἐμαίνετο ἐκρηγνύμενος ἐπὶ μᾶλλον εἰς ἀπειλὰς καὶ παρακλήσεις παιδίου ἢ δούλου. Ἄλλ' ἡ κώπη μὴ ἔχουσα ἀκοὰς διεπέτα ἐπάργυρος, ἐνῶ καλλιχρῶσα μυρία πτηνὰ, τῶν ἀλσῶν καὶ τοῦ κύματος ἀφυπνισθέντα, ὡς νὰ ἦτο τρικυμία ἢ λυκαυγὲς, συνῆλθον καὶ περιπίπταντο ἄνωθεν τῶν Σειρήνων, κατέβαινον δὲ γοητευόμενα ὑπὸ τῆς μελωδίας καὶ διὰ τῆς πτέρυγος ἐθώπευον τὰς μελιχρῆστους κεφαλὰς τῶν νυμφῶν.

Ἦσαν ἤδη μακρὰν. Ὁ ἀὴρ εὐχαρὶς περιέβαλλε τῆς νηὸς τὰ ἰστία, αἱ νύμφαι μόλις διεγράφοντο ἔτι ὡς στίγματα ἢ σκιαὶ ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος γραμμῆς. Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε πραῦνθῆ. Ἐπανήρχετο εἰς ἑαυτὸν ὅσον ἡ μολπή τῶν Σειρήνων ἔφθανε μᾶλλον ἀσθενῆς καὶ λιπόθυμος. Οὐδὲν ἤκούετο πλέον, οὐδὲν οἱ ναῦται διέβλεπον, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς αἰσχυρόμενος καὶ γαλήνιος ἐνευσε νὰ λύσωσιν αὐτόν. Ἡ γοητεία εἶχε λυθῆ, τοῦτο ἦτο καταφανές, οἱ δὲ ναῦται ὑπήκουσαν.

Τότε ἠλευθέρωσε τὰς ἀκοὰς ὄλων. Ἡ χαρίστησεν αὐτοῦ, ἀπὸ θερμῆς καρδίας ὅτι οὐδαμῶς εἰς τὰς ἰκεσίας του συνεκινήθησαν, διηγείτο τὰς ἀπὸ τοῦ γοητρου ἀκαταγωνίστους συναισθησεις του, ἤκουσε παρ' αὐτῶν τὰς ἐμμανεῖς ἀπὸ τοῦ ἄσματος τῶν Σειρήνων ἀγωνίας του. Ἀνεπέτασαν τὸ ἰστίον εἰς τὴν ἀναπνεύσασαν αὔραν, τοῦτο δὲ συρρίζον ἐπανελάμβανεν ἤδη τὸ ἀφελές καὶ ἀκίνδυνον αἰόλιόν του βαυκάλημα. — Ἦδη ἔφευγον ἀσφαλεῖς καὶ ὑπήνεμοι, ἀλλ' ὁ πολύμητις παῖς τοῦ Λαέρτου ἦλθε σύννοος πρὸς τὴν πρύμνην καὶ ἔστη. Ἐπαρῆκεν εἰς ἓν τῶν σχοινίων τὴν χεῖρα, εἰς δὲ τὴν ἀπωτάτην πλέον παραλίαν ἐβύθισε τὰ πολυῖδμονα ὄμματα.

Εἶδεν.

Ἄνωθεν βράχου τινὸς τοῦ αἰγιαλοῦ των αἱ Σειρήνες διὰ τῶν χειρῶν συγκρατούμεναι ἠγωνίων, ἀναστρέφουσαι τὸ πρόσωπον

ὅτε πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅτε δὲ πρὸς τὴν φεύγουσαν νῆα τοῦ Ὀδυσσεύως. Ἡ φωνὴ αὐτῶν ὁμοῦς οὐδαμοῦ ἤκουετο καὶ τὸ γόητρον μάτην ἀνεπέμπετο. Μετ' ὀλίγας ἔτι στιγμὰς, ἐνῶ πιθανῶς διὰ τὰς μελωδούς νύμφας τὸ σκάφος τοῦ Ὀδυσσεύως ἐσθύνετο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, εἶδεν ὁ πολυμητις ἄνωθεν τοῦ βράχου πηδῆσαντα καὶ ὑπὸ τὸ κῦμα σθεσθέντα δύο σώματα.

Ἦσαν αἱ Σειρήνες πνιγεῖσαι, διότι τότε πρῶτον ἐγένοντο περὶ τῆς φωνῆς των ἀπέλπιδες.

21.

Διατί νὰ ἀποθάνωσιν! . . .

ΩΡΙΩΝ.

Η ΡΟΥΘ

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν

βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἰωσήφ Γεωργιάδου.)

(συνέχεια ἴδε φυλλ. 17.)

Λυποῦνται πολλοὶ διότι εἶναι ὁ Κόσμος σήμερον ἀχάριστος πρὸς τοὺς εὐεργέτας του καὶ ἄπληστος χρημάτων καὶ κτημάτων. Δὲν εἶδομεν ὀλίγον ἐπάνω τὸν Δαβὶδ φιλοξενούμενον ὑπὸ τῶν Μωαβιτῶν ἐν τῇ δυστυχίᾳ του, ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ του ὑποδουλώνοντα αὐτοῦς; Διόλου λοιπὸν θαυμαστὸν ἄς μὴ φανῆ, ὅτι καὶ οἱ Μωαβῖται δὲν ἠρκέσθησαν εἰς

τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας των, ἀλλ' ἐπεχείρησαν καὶ ἐπιθετικούς πολέμους. Πρῶτον δὲ βλέπομεν αὐτοὺς ἐπιτιθεμένους κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν δύο φυλῶν, δηλαδή κατὰ τοῦ προειρημένου Ἰωσαφάτ, φέροντας μεθ' ἑαυτῶν καὶ συμμάχους· ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιθετικῆς ταύτης ἐκστρατείας ὑπῆρξε φοβερὸν καὶ θαυμαστὸν παρά πολὺ· ὁ βασιλεὺς Ἰωσαφάτ, λέγει ἡ Γραφή, ἔτρεξεν εἰς τὸν ναὸν καὶ θερμῶς τὸν Κύριον παρεκάλεσε νὰ σώσῃ τὴν χώραν του, καὶ ὁ Κύριος ἐφώτισε προφήτην τινὰ καὶ ἐπροφήτευσεν καὶ εἶπε· Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ πολλοῦ τούτου, διότι ὄχι υἱεῖς, ἀλλ' ὁ Κύριος παραταχθήσεται ἐναντίον αὐτῶν. Καὶ ὁ Κύριος διήγειρε τοὺς συμμάχους πρὸς ἀλλήλους, καὶ κατεσφάγησαν ἀμοιβαίως, ὁ δὲ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἤλθε καὶ εὗρεν ὅλους αὐτοὺς νεκρούς, καὶ οὐδεὶς ἦτο σῶος, καὶ ἐσχύλευσαν σκύλα πολλὰ, σκευὴ ὠραῖα καὶ κτήνη πολλὰ, συνάζοντες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· τόσον πολλὰ ἦσαν τὰ σκύλα, λέγει ἡ Γραφή, ἡμεῖς δὲ συλλογίζομεθα πόσοι ἄρα γε θά ἦσαν οἱ σύμμαχοι ἐκεῖνοι. Ἀλλὰ τίς οἶδε πῶς ἐξιστόρησαν καὶ οἱ Μωαβῖται τὰ κατὰ τὴν παρούσαν ἐκστρατείαν. Διότι μὴ περιμένετε ἱστορίαν ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της ἀπὸ τοὺς Ἀνατολικούς λαούς· ἡ τέχνη τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Τακίτου οὐδέποτε ὑπῆρξε παρ' αὐτοῖς. Ἴδετε τὴν Ἰνδικὴν ἱστορίαν, ἴδετε τὴν Αἰγυπτιακὴν, ἴδετε τὴν

Ἀσσυριακὴν, ἴδετε τὴν Περσικὴν, ὅλαι εἶναι μεταπεπλασμένοι, ὅλαι εἶναι μεροληπτικαί, καὶ ὁ ἱστορικός ὅστις μεροληπτεῖ, ὅστις μεταπλάττει, εἶναι μωθοποιὸς καὶ ὄχι ἱστορικός. Ὅχι, δὲν εἶναι οὐδὲ φιλόπατρις ὁ ἱστορικός ὅστις κρύπτει τὰς ἡττας καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἔθνους του· πρέπει ἡ ἱστορία ἀληθῶς καὶ εἰλικρινῶς νὰ διηγηθῇ τὰ πάθη τῶν προγόνων, διὰ νὰ μὴ ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροὶ βαδίζοντες τὴν ὁδὸν ἐκείνων πάθωμεν τὰ ἴδια κακὰ, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ παθήματα ἐκείνων γίνωσιν ἡμῶν μαθήματα. Ἀλλὰ ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὴν διήγησιν ἡμῶν.

Μέχρι τοῦδε ἰδόντες τὰς τύχας τῆς Ρουθ καὶ τῆς πατρίδος της, ἃς ἐξετάσωμεν τώρα καὶ τινεὶς περικοπὰς τῆς βίβλου τῆς Γραφῆς τῆς ἐπιγραφομένης εἰς ὄνομα αὐτῆς. Εἶναι δὲ πρέπον ἐνταῦθα νὰ μὴ εἴπωμεν τίποτε πλέον περὶ τοῦ νόμου ἐκείνου τοῦ Μωσαϊκοῦ, ὅστις ὑπεχρέωσε τὸν Βοὺζ νὰ λάβῃ γυναῖκα τὴν Ρουθ, οὐδὲ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ ῥωμαντικὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον, καθὼς ἡ Ρουθ ἀνεσήκωσεν ὠρὰ νυκτὸς τὴν κάπαν τοῦ Βοὺζ ἐν τῷ ἄλωνα καὶ ἐκοιμήθη παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἐξέπληξε τὸν ἀπόνηρον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ τὸν νόμον τὸν περὶ λύσεως τοῦ ὑποδήματος· τζῦτα μὲν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐν ὀλίγοις φανερὰ ἐγίναν. Τώρα δὲ ἃς κάμωμεν τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὅταν ἡ Ρουθ κατὰ νό-

μον ἐδόθη πλέον εἰς τὸν Βοὺζ, ὅλος μὲν ὁ λαὸς κατὰ τὴν Γραφήν ἐφώναξεν ὅτι εἶναι μάρτυς τοῦ γάμου, οἱ δὲ πρεσβύτεροὶ εἶπαν. Εἶθε νὰ καταστήσῃ Κύριος ὁ Θεὸς τὴν γυναῖκα ταύτην καθὼς τὴν Ραχὴλ καὶ καθὼς τὴν Δεῖαν, αἱ ὁποῖαι ἠκοδόμησαν ἀμφοτέραι τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ γένοιτο ὁ οἶκος τοῦ Βοὺζ ὡς ὁ οἶκος τοῦ Φαρέζ. Ποῖος τῶρα δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀπλότητα ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐλογοῦνται οἱ γάμοι; δὲν φαίνονται ἐνταῦθα ἄλλοι τύποι ἐκτενεῖς καὶ πολὺλογοι, οὐδεμίαν δὲ φλυαρία καὶ οὐδεὶς πάταγος, καὶ οὐδεμίαν ὑπενθύμισιν ὅτι ἔσονταί οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν καὶ τὰ ἄλλα τὰ παρ' ἡμῖν τῶρα συνηθιζόμενα. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὅσον ἀρχαιότεροί εἶναι οἱ χρόνοι, τόσον καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀπλευστεροὶ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὅλα καὶ κατὰ τοὺς λόγους, εἰς ὅσον δὲ μεταγενεστέρους χρόνους καταβῶμεν φλυαρώτερους εὐρίσκομεν αὐτοὺς, ἴσως διότι διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως ἡ ἔννοια πολλῶν λέξεων κατανατᾷ νὰ μὴ κάμῃ κομιάν ἐντύπωσιν καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλοντες νὰ ὀμιλῶσιν ἐντυπωτικῶς προσθέτουν νέας πάντοτε λέξεις, ἀλλὰ πάλιν ἡ συντομία καὶ τὸ λακωνικὸν πρέπει νὰ εἶναι πράγματα πάντοτε περιζήτητα. Εἶδομεν δὲ ἐν τοῖς προηγουμένοις βιβλίοις τῆς παρούσης ἡμῶν συγγραφῆς περὶ τῶν βιβλίων τῆς παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὸν γάμον τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τῆς Ρε-

θέκας, καὶ ἐπηνέσαμεν καὶ τότε τὴν ἀπλότητα καὶ ἐκείνου. « Βίσηλθε δὲ Ἰσαὰκ εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε τὴν Ῥεβέκκαν, καὶ ἐγένετο αὐτοῦ γυνή, καὶ ἠγάπησεν αὐτήν ». Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ἀπλότης τοῦ Ἰσαακίου γάμου, καθὼς καὶ τοῦ Βοοζέου, δὲν φαίνεται εἰς τὰς σημερινὰς γενεὰς ἐπιθυμητή, διότι αὐταὶ εὐχαριστοῦνται εἰς τὸν πάταγον καὶ συνείθισαν εἰς τὴν πολυτέλειαν, φαίνεται δὲ καὶ πιθανὸν ὅτι ἡ Γραφή σιωπᾷ τελετὰς παρομοίας μετὰ τὰς σημερινὰς τοῦ γάμου· ἀλλ' ἐὰν μὲν οἱ πάλαι Ἑβραῖοι οὕτως ἀπλῶς ἔκαμαν τοὺς γάμους των, ἢ συνέβαινον καὶ τίνα ἄλλα πολλά γνωρίζουσι ἐπισταμένως οἱ τὴν ἀρχαιολογίαν αὐτῶν γνωρίζοντες, ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν καὶ τοῦτο ἀκόμη, ὅτι ὁ ἐν Ἰσσυρία αἰχμάλωτος Τωβίτ δίδων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ γυναῖκα, αὐτὸς ὁ ἴδιος εὐλογεῖ τὸν γάμον, λέγων τὰς καταλλήλους εὐχάς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶπομεν αἰτίαν λαβόντες ἀπὸ τὴν ἄνω εὐχὴν τῶν πρεσβυτέρων, ὁ δὲ ἀστείος ἀναγνώστης ἄς ἐνθυμηθῆ καὶ τὸν σημερινὸν ἡμῶν ἱερέα εὐλογοῦντα γάμον τινά, ὅτι καὶ αὐτὸς ἀναφέρει τὰς γονίμους γυναῖκας Ῥαχὴλ καὶ Δεῖαν, μετὰ μόνην τὴν διαφορὰν ταύτην ὅτι προσθέτει καὶ ἄλλας πολλὰς, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Νῦν κατάλληλος ἐνταῦθα τόπος εἶναι γὰρ προσθέσωμεν καὶ ὁμοιότητάς τινας περὶ τῶν συγγενικῶν γάμων καὶ ἄλλων

ἔθνων. Λέγομεν δηλαδὴ ὅτι οὐχὶ μόνον οἱ Ἑβραῖοι εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ λάβουν τὰς γυναῖκας τῶν ἀποθνησκόντων ἀδελφῶν ἢ συγγενῶν των, διὰ νὰ μὴ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς τὸ ὄνομα τοῦ ἀποθανόντος, διότι τὰ γεννώμενα ὕστερον ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τέκνα ἐθεωροῦντο καὶ ὠνομάζοντο πατρυνικῶς ἀπὸ τῶν ἀποθανόντων πατέρων των, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐπροχώρησαν καὶ μακρότερα εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο· διότι πᾶς Ἰνδὸς ἐὰν ζῶν δὲν ἐτεκνοποιεῖ, ἔδιδε τὴν γυναῖκά του χωρὶς φθόνου εἰς ἕνα τινὰ συγγενῆ του, διὰ νὰ τεκνοποιήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ· παραβάτετε τὴν συγκατάθεσιν ταύτην τοῦ Ἑβραίου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ πρὸς τὴν ἀγριότητα τοῦ ἀρχαίου Πέρσου καὶ τοῦ σημερινοῦ ἀγριανθρώπου Ὀτεντώτου, οἱ ὁποῖοι ἀσπλάγχχως ἀποδιώκουσιν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἢ ὅποια δὲν γενᾷ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς τέκνα. Τώρα δὲ εἶναι περιττὸν νὰ ζητηθῆ, ἐὰν πρῶτοι οἱ Ἑβραῖοι ἐφεῦρον καὶ ἐθάδισαν κατὰ τὸν νόμον ἐκείνον ἢ οἱ Ἰνδοὶ, ἢ ἐὰν ἄλλοθεν ποθεν τὸν τοιοῦτον νόμον παρέλαθον, οἷον ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καθὼς λέγουσιν οἱ τὰ πάντα νομίζοντες ὅτι ἀπὸ τοὺς σοφοῦς Αἰγυπτίους προήλθον· τοῦτο κατὰ τὸ παρὸν ἄς μείνη ἄλυτον ζήτημα, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ἄλυτον φαίνεται. Ὅμοιον μὲ τὸ προειρημένον γαμικὸν σύστημα, διάφορον ὅμως ὅλως διόλου κυρίως καὶ βαθέως ἐξεταζο-

μένου τοῦ πράγματος φαίνεται καὶ τὸ γαμικὸν ἐκεῖνο σύστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐγένοντο γαμικοὶ δεσμοὶ μελῶν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, οἷον ἀδελφοῦ μετὰ ἀδελφῆς καὶ τῶν τοιούτων· διότι ὁ σκοπὸς τῶν τελευταίων τούτων γάμων δὲν ἦτο ὁ ἴδιος μὲ τὸν σκοπὸν τῶν προηγουμένως εἰρημένων· διότι καθὼς ἤδη ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης ἐνόησεν, ὁ μὲν σκοπὸς τῶν προηγουμένων ἦτο καθαρὸς συντηρητικὸς τοῦ γένους τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ ζῶντος ἀκόμη ἀνθρώπου, ὁ δὲ σκοπὸς τῶν τελευταίων ἦτο ἀπλῶς ἢ χρηματιστικὸς ἢ καὶ πολιτικὸς· τοιοῦτος γάμος ἦτο ὁ γάμος τοῦ Ἀβραὰμ μετὰ τῆς ἑτεροθαλοῦς αὐτοῦ ἀδελφῆς Σάρρας, καὶ ὁ γάμος τοῦ Πτολεμαίου μετὰ τῆς Βερονίκης.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΑΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Γ'. Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

(συνέχεια ἴδε φυλλ. 18.)

Ὁ ἐπιτάφιος ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιδεικτικὸν γένος τῆς ῥητορικῆς. Ὑπόθεσιν δὲ ἔχει τὴν ἀρετὴν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες βοηθοῦντες τοὺς Κορινθίους, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἀδικουμένους, ἀπέθανον ἐν τῷ πολέμῳ.

Ἐν τῷ προομίῳ, ὅπως ἀφ' ἑνὸς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ὑψώσῃ τὴν ἀρετὴν τῶν ἐγκωμιαζομένων ὁ ῥήτωρ καὶ ἀφ' ἑτέρου

ἐλκύσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἐπιείκειαν καὶ εὐνοίαν τῶν ἀκροατῶν, ἀδύνατον καθ' ὅποιονδῆποτε τρόπον ὑποθέτει, ἵνα λόγος πρὸς τὰ ἀνδραγαθήματα τούτων ἐφάμιλλος παρασκευασθῆ. Ὡς τόσῳ δὲ κατορθωτὸν ἀναγγέλλει, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ αὐτῶν παρέσχετο ἀφθονίαν πράξεων πρὸς λόγους, ἐκ ταύτης ἀρῦόμενος ὕλην, προσπαθήσει κἀν, ἵνα πλέξῃ καὶ αὐτὸς ἐγκώμιον ἐπάξιον τῶν ὅσα προγενεστέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάφου ἀνεγνώσθησαν.

(Ὅπερ τελευταίως λέγει α οὔτε γὰρ γῆς ἀπειροὶ οὔτε θαλάσσης οὐδεμιᾶς· παρταχοῦ δὲ καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις οἱ τὰ αὐτῶν περθούντες κακὰ τὰς τούτων ἀρετὰς ὑμνοῦσι », σαφηνιζόμενον ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν γεγονότων τῶν χρόνων ἐκείνων, ἐννοεῖται καλῶς, καὶ ἐὰν παραβάλωμεν, ὅπερ μετέπειτα ὁ ῥήτωρ στοχαζόμενος, ὅτι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους περιελθούσης, « ἐρίκησαν μὲν ναυμαχοῦντες τοὺς Ἕλληνας οἱ πρότερον εἰς τὴν θάλατταν οὐκ ἐμβαλόντες, ἐπλευσαν δ' εἰς τὴν Εὐρώπην, δουλεύουσι δὲ πόλεις τῶν Ἑλλήνων, τύραννοι δ' ἐγκαθίστασι », συνάγει, ὅτι « ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ περθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους, ὡς συγκαταθαπτομένης τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας τῇ τούτων ἀρετῇ »).

Ἀξιῶν δ' ἵνα εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν τῶν

Ἀθηνῶν ἐποχὴν ἀναδράμη, ἐξάγει κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τὰ μυθικὰ καὶ ἱστορικὰ τῆς πόλεως κατορθώματα, ἐξαίρων ἐπιμελῶς τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὴν ἄλλην δεινότητα τῶν ἐναντίων καὶ περὶ τὴν χαλεπότητα τῶν περιστάσεων καὶ τὰς διαφόρους τῶν κινδύνων, ὡς ἐκ τῆς ἀγαθῆς ἢ κακῆς αὐτῶν ἐκβάσεως, συνεπείας λεπτολογῶν, ὅπως ἀναβιάσῃ πολὺ ὑψηλότερα τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς τῶν Ἀθηναίων.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀφηγεῖται τὴν τῶν Ἀμαζόνων ἐπιδρομὴν, τὴν τῶν νεκρῶν τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας ταφὴν καὶ τὴν τῶν παιδῶν τοῦ Ἡρακλέους ὑποδοχὴν, καὶ δι' ἐκάστου τῶν γεγονότων τούτων μεγαλοποιεῖ ἰδιαιτέραν ἀρετὴν, τὴν κυρίως ἀνδρείαν διὰ τοῦ πρώτου, τὴν εὐσέβειαν διὰ τοῦ δευτέρου καὶ διὰ τοῦ τρίτου ἐν γένει τὴν φιλανθρωπίαν καὶ διναιοσύνην τῶν Ἀθηναίων.

Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα παρατρέχων διὰ συγκεφαλαιώσεως τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος, καθ' ἃς τὸν ἑαυτὸν βίον διεβύβημιζον καὶ δημοκρατίαν ἐπὶ τέλους συνεστήσαντο, μεταβαίνει εἰς τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ καταλέγει (κατὰ σειρὰν) τὴν τε ἐν Μαραθῶνι μάχην καὶ τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ τὴν ἐν Θερμοπύλαις καὶ τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Μαραθῶνος συνεμερίσθησαν τοὺς ἀγῶνας καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ εἰς τὸ βραβεῖον τῆς τιμῆς ἐδικαιοῦντο πλέον οὐχὶ μόνοι

οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ῥήτωρ κλείων τὴν ἱστορίαν ταύτην καταλέγει ἐπίτηδες πρὸς ἐν ὅσα οἱ Ἀθηναῖοι συνεισήνεγκον, ὅπως ἀπονείμῃ αὐτοῖς τὴν ὑπὲρ πάντας ὑπεροχὴν.

Διὰ δὲ τοῦτο ἀμέσως εἰσάγει καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα τειχισμὸν τοῦ Ἰσθμοῦ, ὅπου διὰ τῆς ἰδιοτελείας, ἣν ἀποδίδωσι τοῖς Σπαρτιάταις, ὑποβιάζει τὸν χαρακτήρα αὐτῶν, οἵπερ κυρίως ἠδύναντο, ἵνα διαφιλονεικήσωσι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῶν πρωτείων εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀνδραγαθήματα. Ἐπιφέρων δὲ καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, καταλήγει εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων, ὑφ' ἣν βαθμηδὸν ἐγένοντο σύμμαχοι οἱ πλείους τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐξακολουθήσωσι τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον, οὐχὶ πλέον ἀποκρούοντες τὸν μέγαν βασιλέα ἐρχόμενον κατὰ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦδε αὐτοὶ ἐκαίνον προσβάλλοντες, καὶ μέχρι τῆς Ἀσίας.

Καθ' ἅπασαν τὴν διήγησιν ὁ ῥήτωρ ἀφίνει, ἵνα διαλάμπῃ ἢ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐταπάρνησις καὶ ὁ ἥρωϊσμός τῶν Ἀθηναίων. Ἄλλ' ἐνῶ μακρότερον περὶ τὰ ἐγκώμια ταῦτα ἐνδιατρίβει, συντέμνει τὰ κατοπινὰ συμβεβηκότα καθ' ὑπερβολὴν. Ἐὰν δὲ εἰς τινα μόνον παραμένῃ καὶ ταῦτα ὀλίγιστα, πράττει καὶ τοῦτο, ὅπως, ἀφ' οὗ ἐξ ἐνός παραστήσῃ τὴν ἀνδρείαν τῶν Ἀθηναίων, ὅτι εἶχε καταστήσασα ὡς τις δευτέρα φύσις

αὐτῶν καὶ ἀκαταμάχητος, περιβάλῃ συναμα ἀφ' ἐτέρου τὸν χαρακτήρα αὐτῶν δι' ἀγιότητος ἄκρας, ἀγιότητος, ἣν συνειστᾷ αἴσθημα ἐλευθερίας τοσοῦτον κρατερὸν καὶ τοσοῦτον εὐρύ, ὥστε καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν ἐπεκτείνεσθαι, ἄνευ φιλοκερδείας, διὰ μόνον δὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ μνημονεύει τὴν κατὰ θάλασσαν ἦτταν τῶν Αἰγινιτῶν καὶ τὴν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Μυρωνίδου νίκην, ἣν ἐκέρδισαν γέροντες καὶ παιδία κατὰ τῶν Κορινθίων καὶ τῶν συμμάχων ἐκείνων ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνακεφαλαιῶν τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονείας καὶ ἐπὶ τῆς ταύτης διαδεχθείσης τῶν Σπαρτιατῶν ἐν συγκρίσει καὶ σχετλιάζων, ἀνοίγει τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Θρασυβούλου, ὅπου τὴν προτέραν τῆς πόλεως δυστυχίαν εἰς τὴν διχόνοιαν ἀποδίδων, παράγεται ἐν ταύτῳ, ὑπὸ φιλαυτίας μὲν, οὐχὶ βεβαίως ὁμως ἐπιμέμπτου, ἵνα ἐπαινέσῃ καὶ τοὺς ξένους τοὺς τῷ Θρασυβούλῳ ἐπικουρήσαντας, ὧν εἰς ἦτο καὶ αὐτὸς ὁ Λυσίας.

Καὶ μετὰ ταῦτα καταβαίνει ἤδη εἰς τὴν καθ' αὐτὸ ἀφορμὴν τοῦ λόγου, τοὺς βοηθοὺς τῆς ἐλευθερίας τῶν πρηγουμένων ἐχθρῶν Κορινθίων. Ἐνταῦθα δὲ παρατηρῶν τὸ πάθος τῆς φιλοστοργίας τῶν συγγενῶν τῶν ἀποθανόντων καὶ δικαίων αὐτῶν, τούτους μὲν παραμιθεῖ, τοὺς δὲ ἄλλους Ἀθηναίους προτρέπει, ὅπως πε-

ριποιηθῶσιν αὐτούς, καὶ μακαρίζων τοὺς τεθνεώτας, ἐπισφραγίζει τὴν λόγον.

Δ'. Ο ΚΑΤΑ ΣΙΤΟΠΩΛΩΝ.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κερδοσκοπίας τῶν σιτοπωλῶν, συναζόντων ὅλον τὸν σῖτον καὶ μεταπωλούντων ἀντὶ μεγάλων τιμῶν, ἔθεντο νόμον οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα μηδεὶς ὑπὲρ τοὺς πεντηκοντα φορμούς σῖτον ἀγοράσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τινες παρέβησαν τὸν νόμον, οἱ Πρυτάνεις ἀνέβησαν τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν βουλήν, καὶ ἀνήθη τοιαύτη ὀργή, ὥστε τινὲς τῶν ῥητόρων ἐπρότεινον, ἵνα ἀδικάστους παραδώσωσιν ἀμέσως εἰς θάνατον τοὺς κατηγορηθέντας. Ἀλλὰ κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης, εἰς τῶν βουλευτῶν ἐποίησεν ἐνστάσιν ἡ παραδεκτῆς γενομένης, ἐπειδὴ τινες ἠθέλησαν, ἵνα διαβάλωσιν αὐτόν, ὡς προσπαθοῦντα τάχα ἕνεκα τῆς σωτηρίας τῶν ἐγκαλουμένων, ἀποκρούων τὴν διαβολὴν, ὁ αὐτὸς ἐπελήθη καὶ τῆς κατηγορίας τῶν σιτοπωλῶν ἐνώπιον τῆς βουλῆς· τόσῳ δὲ μάλλον, ὅσῳ ἐκεῖνοι πάλιν προσελθόντες αὐτῷ ἔλεγον, ὅτι οἱ βουλευταί, ἂν καὶ θεωροῦσιν ἀδικοῦντας τοὺς σιτοπώλας, οὐχ ἤττον ὁμως καὶ τοὺς περὶ τούτων ὀμιλοῦντας, συκοφάντας νομίζουσιν, ἐπανέλαβε τὴν κατηγορίαν καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὅπου ἠναγκάσθη ἢ βουλή, ἵνα παραπέμψῃ τὴν δίκην.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Εὐφροσύνας διήλθεν ἡ χθεσινὴ ἡμέρα τῆς 1ης τοῦ ἔτους καὶ αἱ γενικαὶ κατὰ τὸ ἔθος γινόμεναι ἐπιτικέψεις μεταξὺ οἰκείων καὶ φίλων εὐχομένων ἀλλήλοις τὸ νέον ἔτος αἰσιον καὶ εὐτυχές ὑπῆρξαν ζωηραὶ ἕνεκα τοῦ λαμπροῦ καιροῦ, ὃν εἶχομεν χθὲς ἀντιθέτως πρὸς τὰ προηγούμενα ἔτη.

— Καθ' ἃ ἐξ Ἀθηνῶν ἀγγέλλεται ὑποστάς τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὰ Νομικὰ ὁ κάλλιστος τῶν παρ' ἡμῖν νέων Ἀδαμάντιος Χ' Κωνσ. Ἐφραιμιδῆς. Συγχαίρομεν τῷ νέῳ τούτῳ λειτουργῷ τῆς Θεμίδος καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ ἐπιτυχίαν καὶ εὐδοκίμησιν καὶ εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον.

— Ἀσμένως ἀναγγέλλομεν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιαγωγῆς τῶν δίσκων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκάστης ἐνορίας ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὀρισθέντων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος γενομένης, ἦτο ἐν γένει εὐχάριστον καὶ ἀπεδείξε τρανῶς κατὰ πόσον ἢ ὑπὸ τῆς Ἀντιπροσωπείας ληφθεῖσα αὕτη ἀπόφασις εἶναι ἐπιωφελεῖς τῇ Ἀδελφότητι· ἐκ παραδρομῆς δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἡμῶν φύλλῳ τὰ ὀνόματα δύο ὁμοίως ὀρισθέντων ἐπὶ τῇ περιαγωγῇ τῶν δίσκων ἐν ταῖς συνοικίαις τοῦ ἀγ. Βασιλείου καὶ τῆς Παναγίας τοῦ Μετοχίου προσώπων, τῶν κυρίων Σ. Τσιμπλινίδου καὶ Σπυριδ. Κησφύκη.

— Χθὲς περὶ τὴν δευτέραν ὥραν Τουρκ. μ. μ. ἐν τινὶ οἰκίᾳ τῆς ἐνορίας τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἐνῶ εἶδεδετο ἐν αὐτῇ ὁ

ἄρραβὼν Κρωμαίου τινὸς ἐκ τῆς συνοικίας Χριστοῦ συνοδευομένου ὑπὸ πολλῶν φίλων καὶ οἰκείων καὶ πρὶν ἢ τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων παραδοθῆ εἰς τὴν εὐθυμίαν κατέπεσε τὸ πάτωμα καὶ εἶτα ἡ στέγη τῆς σάλας ὅπου ἐκάθητο οἱ προσκεκλημένοι· συνέβη δὲ τότε σκηνῆ πρωτάκουστος καὶ ἐν μέρει κωμικῆ ἄλλος ἐκ τῶν προσκεκλημένων ἔθραυσε τὸν πόδα, ἄλλος τὴν χεῖρα καὶ τρίτος ἐμωλωπίσθη, ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν καθημένων ἐν τῇ σάλα διεσώθησαν ἀβλαβεῖς καὶ μὴ παθόντες. τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι οὐδεὶς ἐφρονεῖται ἢ ἐπληγώθη καιρίως ὅπερ βεβαίως ἠδύνατο νὰ συμβῆ ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει καὶ ἀποδεικνύει κατὰ πόσον ἢ ἀπροσεξία καὶ ὁ συνωθισμὸς πολλῶν ἰανθρώπων ἐν ἐτοιμορρόπῳ αἰθούσῃ πολλάκις γίνεται περὶ αἰτίους δυστυχημάτων.

— Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς ἡμετέρας πόλεως ὅτι χθὲς περὶ τὴν 3ην ὥραν Τουρκ. ἀπεβίωσεν εἰς τῶν χρηστῶν καὶ φιλομύσων ἡμῶν συμπολιτῶν ὁ Χ' Δημήτρ. Κυτριδῆς ὁ μακαρίτης πρὸ δύο ἐτῶν εἶχε πάθει ὑπὸ ἡμιπληγίας καὶ τὸ νόσημα τοῦτο ἐπὶ τέλους φέρει αὐτὸν εἰς τὸν τάφον· ὑπῆρέτησε πολλάκις τὴν πατρίδα καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον του ἀπεδείχθη ὁ Χ' Δημήτριος Κυτριδῆς εἰς τῶν μᾶλλον ἐναρέτων καὶ χρηστῶν πολιτῶν τῆς ἡμετέρας κοινότητος. Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρᾶν, χρηστὴ ἄνερ.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ γηνήσεται σήμερον μ. μ.